

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 23CoCsp/5/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2320201655
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 02. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Zlatica Javorová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2024:2320201655.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zlatice Javorovej a členiek senátu JUDr. Gabriely Briškovej a JUDr. Bibiány Ťažiarovej v spore žalobcu: Intrum Slovakia, s.r.o., Mýtna 48, 811 07 Bratislava – mestská časť Staré Mesto, IČO: 35 831 154, zastúpeného advokátom: JUDr. Ján Šoltés, Mýtna 48, 811 07 Bratislava – mestská časť Staré Mesto, IČO: 37927795, proti žalovanému: A. A., nar. X. XXXXXXXX XXXX, trvalo bytom B., t. č. bytom B., C. D. XXXX/XX, o zaplatenie 2.613,21 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Galanta z 18. októbra 2022 č. k. 28Csp/63/2020-294, takto

rozhodol:

- I. Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie m e n í tak, že žalobu zamieta.
- II. Žalovaný má proti žalobcovi nárok na náhradu trov konania (prvoinštančného i odvolacích konaní) v plnom rozsahu.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie I. žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 2.613,21 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 2.613,21 eur od 29.9.2017 do zaplatenia, všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku; II. žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%.

Právne svoje rozhodnutie odôvodnil ust. § 52 ods. 1, § 53 ods. 9, § 565 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka v znení neskorších predpisov (ďalej len „O.z.“); § 2 písm. a/, b/ a d/ zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „ZoSÚ“) a § 180 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“). Vecne dôvodil, že právny predchodca žalobcu (VÚB, a.s.) sa na základe návrhu na vydanie platobného rozkazu z 30.4.2020 domáhal, aby súd zaviazal žalovaného na zaplatenie sumy 2.613,21 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 2.613,21 eur od 29.9.2017 do zaplatenia a náhradu trov konania, titulom porušenia povinnosti vyplývajúcej zo zmluvy o pôžičke č. 7177701/8520501608 zo dňa 13.2.2017.

Súd prvej inštancie rozsudkom (prvým v poradí) č. k. 28Csp/63/2020-188 z 8.7.2021 žalobe v plnom rozsahu vyhovel, odvolaním ho však napadol žalovaný, Krajský súd v Trnave ako odvolací súd uznesením č. k. 11CoCsp/62/2021-244 z 30.3.2022 napadnutý (prvý) rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Odvolací súd svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že rozhodnutie súdu prvej inštancie nezodpovedalo požiadavkám kladeným na odôvodnenie súdneho rozhodnutia, nakoľko z odôvodnenia nie je zrejmé, či a ako sa súd prvej inštancie vysporiadal s tvrdením žalovaného o tom, že právny predchodca žalobcu nedodrжал postup pri doručovaní v zmysle VOP a že nebol predložený dôkaz o platnom doručení výzvy a upozornenia žalovanému a či v danom prípade došlo k platnému zosplateniu úveru. Vzhľadom na uvedené, nedostatočným odôvodnením súdneho rozhodnutia dochádza tak k porušeniu práva na spravodlivý proces. Odvolací súd súdu prvej

inštancie zároveň uložil povinnosť v ďalšom konaní, v intenciách uvedených záverov odvolacieho súdu, na základe vykonaného dokazovania, odôvodniť súdne rozhodnutie, presnou konkretizáciou ako dospel k platnému zosplateniu úveru s ohľadom na už vyššie uvedené, s uvedením argumentačného základu. Po vrátení veci súdu prvej inštancie, tento vykonal dokazovanie listinnými dôkazmi založenými v spise a zistil nasledovný skutkový stav: Dňa 13.2.2017 právny predchodca žalobcu a žalovaný uzatvorili zmluvu o spotrebiteľskom úvere, na základe ktorej bol žalovanému poskytnutý úver vo výške 2.500 eur, ktorý sa žalovaný zaviazal splácať v 120 mesačných splátkach po 43,89 eur. Z predloženého prehľadu platieb ako aj z tvrdenia žalovaného bolo preukázané, že žalovaný uhradil do vyhlásenia mimoriadnej splatnosti úveru (19.9.2017) len 2 splátky, spolu vo výške 87,78 eur, pričom do omeškania sa dostal už so splátkou č. 2 splatnou 20.4.2017, ktorú uhradil 2.5.2017. Listom - predžalobná upomienka zo dňa 26.7.2017 bol žalovaný vyzvaný na zaplatenie sumy 131,67 eur bezodkladne a zároveň bol upozornený, že ak do 5.9.2017 nedôjde k úhrade splátky splatnej v mesiaci 05/2017 bude Consumer Finance Holding, a.s. oprávnená úver zosplatiť. Žalovaný upomienku neprevzal v odbernej lehote a dňa 15.8.2017 bola zásielka vrátená právnenému predchodcovi žalobcu ako neprevzatá v odbernej lehote. Vzhľadom na skutočnosť, že žalovaný dlžné splátky napriek výzve právneho predchodcu neuhradil, v zmysle § 53 ods. 9 a § 565 O.z. došlo k predčasnej splatnosti predmetného úveru dňa 19.9.2017, čo bolo žalovanému oznámené listom zo dňa 23.9.2017.

Vykonaným dokazovaním mal súd prvej inštancie za preukázané, že medzi právnym predchodcom žalobcu (Consumer Finance Holding, a.s.) a žalovaným došlo dňa 13.2.2017 k uzatvoreniu zmluvy o spotrebiteľskom úvere, na základe ktorej bol žalovanému poskytnutý úver vo výške 2.500 eur, ktorý sa žalovaný zaviazal splácať v 120 mesačných splátkach po 43,89 eur, k 20. dňu v kalendárnom mesiaci. Z predloženého prehľadu platieb ako aj z tvrdenia žalovaného bolo preukázané, že žalovaný uhradil do vyhlásenia mimoriadnej splatnosti úveru (19.9.2017) len 2 splátky, spolu vo výške 87,78 eur, pričom do omeškania sa dostal už so splátkou č. 2 splatnou 20.4.2017, ktorú uhradil až 2.5.2017. Z dôvodu omeškania žalovaného s úhradou splátok, bol žalovaný listom - predžalobná upomienka z 26.7.2017 vyzvaný na zaplatenie sumy 131,67 eur bezodkladne a zároveň bol upozornený, že ak do 5.9.2017 nedôjde k úhrade splátky splatnej v mesiaci 05/2017 bude Consumer Finance Holding, a.s. oprávnená úver zosplatiť. Žalovaný upomienku neprevzal v odbernej lehote a dňa 15.8.2017 bola zásielka vrátená právnenému predchodcovi žalobcu ako neprevzatá v odbernej lehote. Vzhľadom na skutočnosť, že žalovaný dlžné splátky napriek výzve právneho predchodcu neuhradil, v zmysle § 53 ods. 9 a § 565 O.z. došlo k predčasnej splatnosti predmetného úveru dňa 19.9.2017, čo bolo žalovanému oznámené listom z 23.9.2017.

Ustanovenie § 53 ods. 9 O.z. v znení účinnom od 1.7.2011 umožňuje uplatniť právo podľa § 565 O.z. až po trojmesačnom omeškaní s niektorou splátkou. V tejto časti je toto ustanovenie lex specialis k § 565 druhej vety O.z., podľa ktorého možno toto právo uplatniť len do splatnosti nasledujúcej splátky. Ak totiž pri úvere splácanom mesačnými splátkami musí uplynúť trojmesačné omeškanie s niektorou splátkou, za ten čas sa stanú splatné najmenej dve ďalšie splátky. Ak by malo platiť doslovne obmedzenie § 565 druhej vety O.z., veriteľ by z takejto spotrebiteľskej zmluvy nikdy nemohol uplatniť právo na zosplatenie podľa § 565 O.z. To je však v rozpore s § 53 ods. 9 O.z., ktorý jasne hovorí, že toto právo uplatniť môže, avšak len za tam uvedených podmienok. Teda v prípade spotrebiteľskej zmluvy môže veriteľ uplatniť právo podľa § 565 O.z. po uplynutí trojmesačného omeškania s niektorou splátkou bez ohľadu na to, že medzičasom boli zročné ďalšie splátky. Právo požadovať zaplatenie celého dlhu však napriek tomu zostáva právom veriteľa, nie jeho povinnosťou. Ust. § 53 ods. 9 O.z. tak nemožno právu veriteľa podľa § 565 O.z. dávať charakter povinnosti, v dôsledku čoho ani nemožno účinky nevyužitia tohto práva pre veriteľa posudzovať prísnejšie než to robí samotný § 565 O.z. Podľa § 565 O.z. vety druhej, veriteľ môže toto právo uplatniť len do splatnosti ďalšej splátky. Ak ho nevyužije, možnosť uplatniť toto právo zaniká vo vzťahu k predošlej splátke, ale zároveň znova vzniká vo vzťahu k novej omeškanej splátke a trvá zasa až do splatnosti najbližšej ďalšej splátky. Ust. § 53 ods. 9 O.z. potom viaže možnosť vykonať právo podľa § 565 na trojmesačné omeškanie s jednou splátkou. V súvislosti s § 53 ods. 9 O.z. potom treba druhú vetu § 565 O.z. interpretovať tak, že možnosť vykonať toto právo (ak bolo dohodnuté) v spotrebiteľskej zmluve vzniká uplynutím trojmesačného omeškania s niektorou splátkou a trvá do okamihu, kedy by uplynulo trojmesačné omeškanie s ďalšou splátkou, teda kedy by vznikla veriteľovi podľa § 53 ods. 9 O.z. nová (ďalšia) možnosť toto právo uplatniť. V dôsledku toho tak musí (rovnako ako podľa § 565 druhej vety O.z.) platiť, že ak veriteľ svoje právo podľa § 565 nevyužije do najbližšieho termínu, kedy by ho využiť mohol (teda do najbližšieho dátumu uplynutia troch mesiacov od splatnosti splátky nasledujúcej po tej omeškanej splátke, kvôli ktorej toho právo môže uplatňovať), nemôže ho už kvôli omeškaniu s danou konkrétnou splátkou využiť. Môže ho využiť len kvôli (trojmesačnému) omeškaniu s ďalšou splátkou, pokiaľ s ňou je dlžník tiež v omeškaní.

Z prehľadu splátok a úhrad predložených žalobcom mal súd preukázané, že žalovaný neuhradil splátky splatné od 20.5.2017, t. j. dostal sa do omeškania viac ako 3 mesiace už s 3. splátkou splatnou dňa 20.5.2017. Právny predchodca žalobcu mohol tak využiť svoje právo podľa § 565 O.z. vyhlásiť mimoriadnu splatnosť úveru pre nezaplatenie splátky splatnej dňa 20.5.2017 najskôr po uplynutí 3 mesiacov od omeškania s touto splátkou, t. j. najskôr dňa 21.8.2017 do splatnosti najbližšie nasledujúcej splátky splatnej dňa 20.9.2017. Žalobca vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru dňa 19.9.2017, pričom žalovaného výzvou zo dňa 26.7.2017, ktorá bola odoslaná doporučené s doručením do vlastných rúk na adresu žalovaného dňa 31.7.2017. Zásielka bola uložená na pošte dňa 2.8.2018, predžalobnú upomienku si však žalovaný v odbernej lehote nevyzdvihol a z údajov vrátenej listovej zásielky je zrejmé, že právnomu predchodcovi žalobcu bola poštou ako nedoručená vrátená dňa 15.8.2017. V predmetnej výzve právny predchodca žalobcu zároveň žalovaného upozornil na možnosť zosplatenia úveru. Žalobca tak úver zosplatnil v súlade s § 53 ods. 9 a § 565 O.z.

V súvislosti s námietkou žalovaného ohľadom nedoručenia oznámenia o okamžitej splatnosti úveru súd prvej inštancie uviedol, že zákonná úprava nevyžaduje preukázanie doručenia aj oznámenia o vyhlásení okamžitej splatnosti, pokiaľ veriteľ preukázateľne splnil zákonné predpoklady vyplývajúce z § 53 ods. 9 v spojení s § 565 O.z. Podľa § 53 ods. 9 O.z. je pre účinné uplatnenie práva veriteľa možné predčasne zosplatiť celý spotrebiteľský úver vo vzťahu k spotrebiteľovi najskôr po troch mesiacoch od omeškania so zaplatením splátok úveru za súčasného písomného upozornenia na uplatnenie tohto práva v lehote nie kratšej ako 15 dní. Vzhľadom na uvedené, zákonné podmienky na vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru (omeškanie so splácaním úveru a výzva pred zosplatením najmenej 15 dní vopred) boli právnym predchodcom žalobcu naplnené. Skutočnosť, že žalobca nepreukázal doručenia oznámenia o mimoriadnom zosplatení úveru žalovanému nemá vplyv na to, kedy prišlo k zosplateniu úveru, nakoľko oznámenie o zosplatení úveru má len deklaratórny charakter potvrdzujúci skôr vzniknutý právny stav. Žalobca tak súdu preukázal, že na neho právne relevantným a zákonným spôsobom prešiel nárok uplatňovaný žalobou a že v čase postúpenia pohľadávky išlo o pohľadávku, ktorá vzhľadom na splnenie podmienok právneho predchodcu žalobcu podľa § 53 ods. 9 a § 565 O.z. mohla byť postúpená. Vzhľadom na vyššie uvedené a vzhľadom na skutočnosť, že po zosplatení úveru žalovaný uhradil splátky vo výške 53,89 eur, t. j. žalovaný tak z úveru uhradil žalobcovi spolu len sumu 141,67 eur súd žalobe v plnom rozsahu vyhovel.

V časti o trovách konania svoje rozhodnutie odôvodnil právne ust. § 255 ods. 1, § 262 ods. 1 a § 396 ods. 3 CSP, vecne plným úspechom žalobcu v konaní, s tým, že o výške náhrady trov rozhodne vyšší súdny úradník samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.

2. Proti tomuto rozsudku, zjavne v celom jeho rozsahu podal včas odvolanie žalovaný, s návrhom na jeho zmenu zamietnutím žaloby a priznaním žalovanému práva na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Uviedol odvolacie dôvody podľa § 365 ods. 1 písm. d/, f/, g/ a h/. Dôvodil, že v danom prípade ročná sadzba úroku dohodnutého medzi účastníkmi predstavuje 25%, pričom úroky pri porovnateľných úveroch poskytované bankami v rozhodnom období boli cca 13,89%. V danom prípade teda ide o neprimerane vysoké úroky, ktoré boli dojednané v rozpore s dobrými mravmi, preto je s poukazom na ust. § 39 O.z. zmluva o úvere v časti odplaty neplatným právnym úkonom.. „Aj keď podľa slovenskej právnej úpravy nie je civilnoprávna úžera explicitne upravená, odporuje dobrým mravom a ustanoveniu § 39 O.z.. Absolútne neplatným právnym úkonom je aj úver, poskytnutý pri zneužití tiesne alebo aj ľahkovážnosti za neprimerané protiplnenie (úroky, poplatky). Najvyšší súdny dvor OGH 3Ob 816/53“. Rozhodnutie Krajského súdu v Prešove zo dňa 25. septembra 2013 č. k. 3Co 151/201363. Z vyššie citovaného rozhodnutia tiež vyplýva, že „Odvolací súd považuje za rozporné s dobrými mravmi, ak sa poskytne spotrebiteľovi úver za cenu prevyšujúcu o 100% priemernú cenu porovnateľných úverov poskytovaných bankami a ak veriteľ využije tieseň spotrebiteľa, jeho neskúsenosť, ľahkomyseľnosť, rozrušenie, prípadne slabomyseľnosť. Aj pri nedbanlivosti veriteľa ide o vykorisťovanie spotrebiteľa a v takomto prípade je úverová zmluva neplatná v celom rozsahu. Poskytovanie úverov je citlivá agenda a pre odbornú starostlivosť veriteľa sa musí vyžadovať proaktívny prístup k zisteniu vhodnosti úverových podmienok (starostlivosť o hospodárske záujmy spotrebiteľov; čl. 169 Zmluvy o fungovaní Európskej únie).“ 64. „Výška zmluvných úrokov, pokiaľ tieto úroky prevýšia priemer úrokov na trhu pri porovnateľnom úvere o viac ako 100 % je neprijateľná a odporuje dobrým mravom. Prevýšenie úrokov o 100 % oproti priemeru úrokov za úvery poskytované bankami je netolerovateľné za žiadnych okolností.“ Inkasné spoločnosti, ktoré pohľadávky na seba neplatne prevzali, následne úvery mimoriadne zosplatnili. Aj toto konanie inkasných spoločností označili viaceré súdy za protiprávne. Podľa názoru súdov, napríklad Krajského súdu v Bratislave v rozsudku so sp. zn. 6Co/58/2016 a Krajského súdu v Prešove v rozsudkoch so sp. zn. 4Co/145/2014 a 19Co/177/2014, patrí zosplatenie úveru pod

správu úveru, na ktorú však má právo len banka (subjekt s bankovou licenciou). Inkasná spoločnosť, ktorá žiadnu bankovú licenciú nemá, nemá právo úver spravovať a teda ani vyhlásiť jeho mimoriadnu splatnosť. Žalovaný nesúhlasí v celom rozsahu s napadnutým rozsudkom, súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, nesprávne posúdil aktívnu vecnú legitimitáciu žalobcu, zosplatenie úveru nie je platné a tým pádom Intrum Slovakia s.r.o. nie je aktívne vecne legitimitovaný niečo od neho vymáhať, nakoľko v čase postúpenia žiadna pohľadávka neexistovala, lebo neprišlo platnému zosplateniu úveru, svedčia aj o tom doklady ktoré žalobca nepreukázal a žiadne ďalšie nedoložil, lebo podľa zákona musia byť 2 body splnené ohľadne platného zosplatenia nestačí len výzva. Žalovaný žiadne oznámenie o odkúpení jeho záväzku nepodpisoval a nedal písomný súhlas a ani podpis spoločnosti Consumer Finance Holding, ktorej aktíva prebrala spoločnosť VÚB BANKA, aby odpredali jeho osobné údaje tretej strane nič také neexistuje, čo sa týka jeho súhlasov a podpisov. Súd skúma vždy vecnú aktívnu legitimitáciu aj bez návrhu. Zmluva o postúpení pohľadávky uzavretá medzi veriteľom CFH a právnym nástupcom VÚB banka a žalobcom je neplatná, tým pádom žalobca nie je aktívne vecne legitimitovaný na podanie žaloby a súd mal žalobu v celom rozsahu zamietnuť ako rozhodlo viacero okresných súdov na Slovensku.

Žalovaný k žalobe uviedol, že neuznáva žalobcom uplatnený návrh v celom rozsahu a uvádza nasledovné skutočnosti. Žalobca v podanom žalobnom návrhu neuviedol, akým spôsobom bola overená bonita klienta. Citoval § 7 ods. 1 a § 11 ods. 2 ZoSÚ s tým, že žalobca nepreukázal, že by nárok na zaplatenie nákladov na vymáhanie pohľadávky označený v prehľade úhrad a splátok ako MP3 bol v súlade so zákonom. Žalobca nepredložil žiadne listinné dôkazy, ktoré by preukazovali vznik nákladov na vymáhanie pohľadávky a v tejto časti žalobného návrhu neuniesol dôkazné bremeno. Podľa názoru žalovaného zo strany žalobcu neboli splnené podmienky pre vyhlásenie mimoriadnej splatnosti v zmysle § 53 ods. 9 a § 565 O.z., nakoľko žalobca nepredložil doručenkú k oznámeniu o vyhlásení okamžitej splatnosti. Žalobca v podanom žalobnom návrhu uvádza, že najskôr zaslal žalovanému predžalobnú upomienku a následne oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti dlhu. Takéto oznámenie o vyhlásení okamžitej splatnosti úveru, nemôže spôsobovať žiadne právne následky, keďže žalobca nepredložil doručenkú k tomuto oznámeniu. V zmysle § 45 ods. 1 O.z.: „Prejav vôle pôsobí voči neprítomnej osobe od okamihu, keď jej dôjde.“ Na základe uvedených skutočností žalobca nebol oprávnený vyhlásiť mimoriadnu splatnosť úveru. V zmysle Uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „NS SR“) z 28.1.2011 sp. zn. 5 Cdo 129/2010: „Všeobecnou požiadavkou toho, aby bolo možné písomnosť považovať za doručeníu je, aby adresát mal objektívnu možnosť sa s touto oboznámiť. Pokiaľ je obsahom zásielky právny úkon, potom sa zásielka považuje za doručeníu najmä jej prevzatím, ale aj vtedy, ak jej adresát bude mať objektívnu možnosť oboznámiť sa s obsahom prejavu vôle v ňom vyjadrenej, t. j. akonáhle sa dostane prejav vôle do sféry jeho dispozície. Dovolací súd poznamenáva, že voči prítomnej osobe (t. j. osobe priamo účastnej pri právnom úkone, ktorý realizuje druhá osoba) prejav vôle pôsobí (je účinný) ihneď. Neprítomnej osobe (t.j. osobe, s ktorou osoba, realizujúca právny úkon nie je v bezprostrednom styku) musí prejav vôle dôjsť; nemusí jej byť doručený (adresátom prevzatý). Prejav vôle dôjde neprítomnej osobe vtedy, keď sa ocitne vo sfére jej dispozície. Dôjdením do sféry dispozície možno rozumieť dôjdenie prejavu vôle do takej sféry, v rámci ktorej možno rozumne očakávať, že sa adresát s obsahom danej písomnosti oboznámi (môže objektívne oboznámiť). Posudzovanie situácie z objektívneho hľadiska posilňuje dobromyseľnosť i právnu istotu subjektov právnych vzťahov. Vzhľadom na konkrétnu situáciu je potrebné skúmať, či a ako i nedoručený (neprevzatý) prejav vôle pôsobí (je právne účinný) voči jeho adresátovi. K účinnému doručeníu neprítomnej osobe nie je nevyhnutné, aby sa adresát s prejavom vôle skutočne oboznámil, postačuje, že mal objektívnu možnosť tak vykonať.“ Keďže žalobca nepredložil listinný dôkaz o tom, že sa oznámenie o vyhlásení okamžitej splatnosti dostalo do sféry dispozície žalovaného, žalobca nepreukázal, že žalovaný mal objektívnu možnosť oboznámiť sa s obsahom prejavu vôle v ňom vyjadrenej a preto neboli splnené podmienky pre vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru.

Fikcia doručenia neplatí pre dodávateľa, fikcia doručenia platí len pre úrady verejnej moci. Termín konečnej splatnosti chyba v rozsudku. Podľa čl. 9.2. 9.2 vyhlásenie okamžitej splatnosti pôžičky: Spoločnosť je oprávnená v prípade riadneho a včasného nesplácania splátok pôžičky žiadať od klienta zaplatenie celej pohľadávky Spoločnosti, ktorá sa stane okamžite splatnou (vyhlásiť okamžitú splatnosť Pôžičky), ak je klient v omeškaní s úhradou jednej splátky alebo čiastočného plnenia jednej splátky počas obdobia dlhšieho ako 3 mesiace a to za podmienok ustanovených v § 53 ods. 9 a § 565 O.z. Z listu z 23.9.2017 vyplýva, že veriteľ, pôvodný žalobca vyhlásil okamžitú splatnosť všetkých splátok a vyzval žalovaného na úhradu celkovej dlžnej sumy v súlade s obchodnými podmienkami zmluvy. V zmysle notárskej zápisnice N 3283/2017 zo dňa 11.12.2017 pôvodný veriteľ, spoločnosť ConsumerFinance Holding, a.s. zanikol rozdelením. Zanikajúca spoločnosť sa zlúčila so spoločnosťou VÚB, a.s. a VÚB

Leasing, a.s. v zmysle priloženého projektu rozdelenia. Spoločnosť VÚB, a.s. ako právny nástupca pokračuje v prevádzkovaní ostatného podnikania zanikajúcej spoločnosti v rámci svojej existujúcej bankovej licencie, pokiaľ ide o splátkový predaj a leasing a aj pokiaľ ide o spotrebiteľské úvery. Počas konania v zmysle uzavretej zmluvy o postúpení pohľadávky došlo k postúpeniu pohľadávky, ktorá je predmetom tohto konania. Súd preto na základe podaného návrhu uznesením pripustil, aby z konania vystúpil pôvodný žalobca a na jeho miesto vstúpila spoločnosť Intrum Justitia Slovakia s.r.o. ktorá sa tak stala aktívne legitimovaná v konaní. Z prehľadu splátok vyplýva, že žalovaný uhradil sumu 141,67 eur do podania žaloby, čo vyplýva aj z vyjadrenia samotného žalobcu. Uvedenú vec súd takto právne posúdil: citoval ust. §1 ods. 2, § 2 písm. a/ a b/, § 9 ods. 1 a 2, § 11 ods. 1 až 3, § 17 ods. 1 písm. a/ a b/ a ods. 2 písm. a/, b/ ZoSÚ, § 39, § 52 ods. 1 a 2, § 53 ods. 1 až 5, ods. 9, § 54 ods. 1 a 2, § 517 ods. 1 a 2, § 524 ods. 1 a 2, § 544 ods. 1 a 2, § 565 O.z., § 3 ods. 1 a 2 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia O.z. účinného v čase uzavretia zmluvy. Súd poukázal aj na skutočnosť, že Slovenská republika ako člen Európskej únie je povinná plniť záväzky vyplývajúce z tohto členstva. Členské štáty Únie sú povinné zabezpečiť, aby nekalé podmienky použité v zmluvách uzatvorených so spotrebiteľom zo strany predajcu alebo dodávateľa podľa ich vnútroštátneho práva, neboli záväzné pre spotrebiteľa a aby zmluva bola podľa týchto podmienok naďalej záväzná pre strany, ak je jej ďalšia existencia možná bez nekalých podmienok (čl. 6 Smernice Rady 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách, ďalej len „smernica“). Dôležitým rozhodnutím je rozsudok Súdneho dvora Európskej únie vo veci Océano Grupo Editorial SA a Rocío Murciano Quintero (C-240/98) a medzi Salvat Editores SA a José M. Sánchez Alcón Prades a spol., spojené prípady C-240/98 a C-244/98, z ktorého je zrejmá aj obligatornosť zásahu súdu proti nekalej podmienke: „Cieľ Článku 6 Smernice, ktorý od členských štátov vyžaduje stanoviť, že nečestné podmienky nie sú pre spotrebiteľa záväzujúce, by sa nedosiahol, keby bol spotrebiteľ sám povinný vystúpiť proti nečestnej povahe takých podmienok. V sporoch, kde zahrnuté sumy sú často obmedzené, môžu byť právnické poplatky vyššie než vložená čiastka, čo môže spotrebiteľa odradiť, aby napadol použitie nečestnej podmienky. V počte členských štátov procedurálne predpisy umožňujú jednotlivcom brániť sa v takých konaniach a je reálne riziko, že spotrebiteľ kvôli neznalosti práva nespochybní podmienku prednesenú proti nemu. Z toho vyplýva, že účinná ochrana spotrebiteľa sa môže dosiahnuť, len ak národný súd prehlási, že má právomoc zhodnotiť podmienky tohto druhu na svoj vlastný návrh“. Podľa obsahu zmluvy medzi stranami sporu bol dohodnutý úrok 25 % ročne. Čo sa týka výšky úrokovej sadzba uvedenej a dohodnutej v zmluve na výške 18,71 %. Súd nezisťoval výšku úrokovej sadzby z úverov obdobných v rozhodnom období na internetovej stránke Národnej banky Slovenska a zistil by, že výška pri obdobných úveroch v rozhodnom období by bola cca 13,89 % ročne. Dohodnutá výška v danom prípade predstavuje zhruba niekoľko násobok výšky úrokovej sadzby, za ktorú poskytovali banky úvery v rozhodnom čase teda v čase uzavretia zmluvy. Preto žiada odvolací Krajský súd Trnava, aby vydal opravné rozhodnutie Okresného sudu Galanta, t.j. dohoda o úroku je v rozpore s dobrými mravmi a preto v zmysle cit. zákonných ustanovení je táto časť zmluvy neplatná. Z neplatnej dohody nemôže vzniknúť právo na plnenie. Dohoda o výške úrokov musí byť v súlade s § 39 O.z., teda nesmie sa priečiť dobrým mravom, inak je právny úkon absolútne neplatný. O takýto stav pôjde vtedy, ak dohodnuté úroky presiahnu mieru úrokov poskytovaných peňažnými ústavmi v čase uzavretia zmluvy (rozhodnutie NS SR 1MCdo 1/2009 zo dňa 31.7.2009). Za dobré mravy možno považovať súhrn etických, všeobecne zachovávaných a uznávaných zásad, ktorých dodržiavanie je častokrát zabezpečované aj právnymi normami tak, aby každé konanie bolo v súlade so všeobecnými mravnými a morálnymi zásadami demokratickej spoločnosti. Poukázal na rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 3Co/114/2014 z 5.11.2014. Vo vyššie uvedených rozhodnutiach tak súd považoval za rozporné s dobrými mravmi poskytnutie úveru spotrebiteľovi za cenu prevyšujúcu o 100 % priemernú cenu porovnateľných úverov poskytovaných bankami. V danom prípade ročná sadzba úroku dohodnutého medzi účastníkmi predstavuje 25 %, pričom úroky pri porovnateľných úveroch poskytované bankami v rozhodnom období boli cca 13,89 %. V danom prípade teda ide o neprimerané, vysoké úroky, ktoré boli dojednané v rozpore s dobrými mravmi, preto je s poukazom na ust. § 39 O.z. zmluva o úvere v časti odplaty neplatným právnym úkonom.. „Aj keď podľa slovenskej právnej úpravy nie je civilnoprávna úžera explicitne upravená, odporuje dobrým mravom a ustanoveniu § 39 O.z. Absolútne neplatným právnym úkonom je aj úver, poskytnutý pri zneužití tiesne alebo aj ľahkovážnosti za neprimerané protiplnenie (úroky, poplatky). V konečnom dôsledku ide o skutkovú podstatu trestného činu úžery, len na trestnoprávny postih chýba úmysel. Ľahkomyselnosť síce nie je v § 235 Trestného zákona súčasťou skutkovej podstaty, ale na účely tzv. civilnoprávnej úžery okruh kvalifikačných kritérií nie je taxatívny (porov. rozhodnutie rak. Najvyšší súdny dvor OGH 3Ob 816/53). K otázke tzv. civilnoprávnej úžery a z tohto dôvodu neplatnosti zmluvy úverovej povahy teda k skutkovej podstaty trestného činu úžery pri nepreukázaní úmyslu odvolací súd poukazuje na rozsudok NS ČR 21Cdo 1484/2004. Pre

tzv. civilnoprávnu úžeru je právny úkon absolútne neplatný pre rozpor s dobrými mravmi (§ 39 O.z.).“ Rozhodnutie Krajského súdu v Prešove zo dňa 25. septembra 2013 č. k. 3Co 151/2013-63. Z vyššie citovaného rozhodnutia tiež vyplýva, že „Odvolací súd považuje za rozporné s dobrými mravmi, ak sa poskytne spotrebiteľovi úver za cenu prevyšujúcu o 100% priemernú cenu porovnateľných úverov poskytovaných bankami a ak veriteľ využije tieseň spotrebiteľa, jeho neskúsenosť, ľahkomyselnosť, rozrušenie, prípadne slabomyselnosť. Aj pri nedbanlivosti veriteľa ide o vykorisťovanie spotrebiteľa a v takomto prípade je úverová zmluva neplatná v celom rozsahu. Poskytovanie úverov je citlivá agenda a pre odbornú starostlivosť veriteľa sa musí vyžadovať proaktívny prístup k zisteniu vhodnosti úverových podmienok (starostlivosť o hospodárske záujmy spotrebiteľov; čl. 169 Zmluvy o fungovaní Európskej únie).“ 64. „Výška zmluvných úrokov, pokiaľ tieto úroky prevýšia priemer úrokov na trhu pri porovnateľnom úvere o viac ako 100 % je neprijateľná a odporuje dobrým mravom. Prevýšenie úrokov o 100 % oproti priemeru úrokov za úvery poskytované bankami je netolerovateľné za žiadnych okolností.“ Vzhľadom na vyššie uvedené závery súd mal považovať dohodu o úrokoch vo výške 25 % za absolútne neplatnú, nakoľko sa prieči dobrým mravom a súd mal takto dohodnutú odplatu považovať aj za neprimeranú v zmysle § 53 a § 54 O.z. Súd však z dôvodu, že ide o spotrebiteľskú zmluvu z dôvodu námietky žalovaného skúmal platnosť postúpenia pohľadávky, bližšie sa zaoberal otázkou či bola pohľadávka platne postúpená a či došlo k zosplatneniu dlhu ako aj to, že zosplatnenie dlhu bolo vykonané v súlade so zákonom a či má právne účinky predpokladané zákonom. Žalobca nepreukázal súdu doručenie zosplatnenia dlhu žalovanému, súd preto vyzval žalobcu o vyjadrenie sa k tejto otázke a predloženie dokladu preukazujúceho doručenie zosplatnenia žalovanému.

Žalovaný uviedol, že vo vzťahu k overovaniu bonity žalovaného žalobca poukázal na tú skutočnosť, že občiansky preukaz žalovaného nebol žiadnym spôsobom odčudzený a klient spíňal štandardné riskové podmienky. Klient podpisom danej zmluvy prehlásil, že všetky uvádzané údaje sú pravdivé. Žalovaný taktiež prehlásil, že ku dňu podpisu zmluvy mu neboli známe žiadne okolnosti, ktoré by mohli mať vplyv na riadne plnenie jeho záväzku. Uvedené vyhlásenia sú súčasťou uzatvorenej zmluvy, teda žalovaný mal možnosť sa s podmienkami plnenia oboznámiť a tieto nerozporoval. Zmluvné podmienky boli žalovaným riadne podpísané. Žalovaný zároveň z titulu zamestnanca preukázal výšku jeho mesačného príjmu a na druhej strane aj jeho mesačné výdavky. Zmluvne stanovená výška mesačnej splátky sa tak s poukazom na žalovaným uvádzané hodnoty javí ako primeraná. Žalovaný spočiatku riadne uhradil predpísané mesačné splátky, pričom žalobca nemá dosah na okolnosti, ktoré po podpise zmluvy znemožnili žalovanému riadne splácať poskytnutý úver a o týchto ani nemohol mať vedomosť. Žalobca taktiež poukazuje na tú skutočnosť, že žalovaný žiadnym spôsobom neinformoval žalobcu o zmene finančných pomerov, ktoré by znemožnili žalovanému riadne splácanie poskytnutého úveru. Rovnako tak zo strany žalovaného nebola prednesená žiadosť o prípadné zníženie mesačnej splátky, ktorú by žalobca posúdil a so žalovaným dohodol nové podmienky splácania. Žalobca vo vzťahu k položke MP3, teda nákladom spojených s vymáhaním pohľadávky uvádza, že žalovaný v zmluve svojím podpisom súhlasil so zmluvnými podmienkami aj čo sa týka všetkých nákladov. V zmysle čl. 9 bod 9.4 Zmluvných podmienok sú súčasťou pohľadávky aj náklady, ktoré navrhovateľovi vznikli v súvislosti s vymáhaním pohľadávky, ktoré sa označujú ako MP3. Žalobca uviedol, že sa jedná o náklady spojené s úkonmi počas mimosúdneho vymáhania danej pohľadávky, pričom ich výška je daná percentuálnym podielom zo sumy vymoženej pohľadávky na základe čiastkových úhrad poukazovaných žalovaným po dátume zosplatnenia pohľadávky. Vo vzťahu k otázke vyhlásenia okamžitej splatnosti dlhu žalobca uviedol, že v konaní dodržal všetky zákonom stanovené predpoklady, a to vzhľadom na existenciu dohody o zosplatnení dlhu v zmysle čl. 9 bod 9.2 zmluvných podmienok, zaslanie výzvy pred zosplatnením a dodržanie zákonnej 90-dňovej lehoty v súvislosti s omeškaním žalovaného. Vo vzťahu k námietke dodržania podmienky ustanovenej v § 53 ods. 9 O.z., žalobca uviedol, že žalovanému bola zasielaná predžalobná upomienka z 26.7.2017, kde okrem iného žalovaného upozornil na možnosť vyhlásenia okamžitej splatnosti úveru. Žalobca následne dňa 23.9.2017 zaslal žalovanému oznámenie o okamžitej splatnosti úveru. Oznámenie bolo zasielané obyčajnou poštou. Uvedené listiny sú prílohou žaloby. K otázke zosplatnenia však uviedol, že žalovaný sa mohol o zosplatnení dozvedieť najneskôr dorúčením podanej žaloby. Žalobca uviedol, že predmetná listina má len deklaratórny charakter a jej účinky spätne nastanú momentom oboznámenia sa žalovaného s jej obsahom. Na základe uvádzaných skutočností žalobca navrhol, aby okresný súd po vykonanom dokazovaní vyhovel podanej žalobe v celom rozsahu a priznal žalobcovi právo na náhradu trov konania v plnom rozsahu.

S poukazom na čl. 8 a 17 CSP žalovaný uviedol, že v konaní nebolo preukázané, že žalobca, resp. veriteľ doručil žalovanému oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti dlhu, v dôsledku čoho nemožno priznať takémuto úkonu právne účinky predpokladané zákonom. Uvedené má následne vplyv na postúpenie pohľadávky, nakoľko v zmysle ust. § 17 ods. 1 a 2 ZoSÚ práva vyplývajúce zo zmluvy

o spotrebiteľskom úvere je možné postúpiť no len ak prechádza alebo sa postupuje pohľadávka so všetkými právami s ňou spojenými a prechádza alebo postupuje sa pohľadávka po konečnom termíne splatnosti spotrebiteľského úveru alebo pohľadávka, ktorá sa stala splatnou pred termínom konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru. V danom prípade v čase postúpenia pohľadávky, táto nemohla byť riadna splatná, pretože zmluva o postúpení ktorá by mala byť pripojená v súdnom spise, bola skôr postúpená ako celý dlh splatný. V čase postúpenia celý dlh ešte teda nebol splatný. Žalobca v konaní nepreukázal to, že by sa pohľadávka stala splatnou pred termínom konečnej splatnosti, teda aj v zmysle právneho názoru Krajského súdu uvedeného v inej veci, ale ohľadom platnosti postúpenia nepreukázal, že oznámenie o zosplatnení bolo riadne žalovanému doručené a tento si ho osobne prevzal. Súdu nepredložil doručku s podpisom. Na preukázanie doručenia nepostačuje ani predloženie kópie poštových podacích hárkov, ktorý svedčí len o odoslaní a nie o doručení uvedeného zosplatnenia. V takomto prípade, preto ako na to poukázal Krajský súd nemožno priznať právne účinky právneho úkonu zosplatnenia dlhu. Pri postúpení pohľadávky s účinnosťou od 1.1.2017 sa uplatňuje osobitná právna úprava obsiahnutá v ZoSÚ, stanovujúca podmienky možnosti postúpenia pohľadávky (§ 17 ods. 1), pričom tieto podmienky musia byť splnené kumulatívne. KS v Prešove v uznesení sp. zn. 17Co/79/2019 (sp.zn. 11Csp/355/2017) vydanom v inej obdobnej právnej veci uviedol: „ z obsahu spisu vyplýva, že pôvodným veriteľom bola spoločnosť Consumer Finance Holding s.r.o., ktorá zanikla dňa 1.1.2018 výmazom z Obchodného registra v dôsledku rozdelenia, pričom jej právnym nástupcom sa stala VÚB banka a.s.. Dlž zmluvy bol pôvodným veriteľom postúpený na spoločnosť Intrum Slovakia s.r.o. na základe Rámcovej zmluvy o postúpení pohľadávok. Pokiaľ ide o zosplatnenie dlhu, obsahom spisu nie je doklad preukazujúci doručenie zosplatnenia dlhu žalovanému, takýto doklad ani pri novom prejednaní veci žalobcom predložený nebol. Pokiaľ by úkonu zosplatnenia dlhu veriteľom nebolo možné priznať právne účinky predpokladané zákonom, uvedené má vplyv na posúdenie platnosti právneho úkonu postúpenia pohľadávky. Žalovaný poukazoval na skutočnosť, že so spoločnosťou Intrum Slovakia s.r.o. nie je v záväzkovo-právnom vzťahu, a to už v priebehu konania pred súdom prvej inštancie“. Keďže nemožno priznať zosplatneniu právne účinky nebolo možné v zmysle citovaných zákonných ustanovení platne uvedenú pohľadávku postúpiť na súčasného žalobcu. Ten preto nemal aktívnu legitimáciu na podanie žaloby. Z tohto dôvodu je preto žaloba nedôvodná a preto by ju súd mal zamietnuť. Podľa ust. § 53 ods. 2, 3 O.z. za individuálne dojednané zmluvné ustanovenia sa nepovažujú také, s ktorými mal spotrebiteľ možnosť oboznámiť sa pred podpisom zmluvy, ak nemohol ovplyvniť ich obsah, čo bolo aj v danom prípade. Ak dodávateľ nepreukáže opak, zmluvné ustanovenia dohodnuté medzi dodávateľom a spotrebiteľom sa nepovažujú za individuálne dojednané a podľa ust. § 53 ods. 4, 5 O.z. za neplatné. Súdny dvor judikoval, že existuje nezanedbateľné nebezpečenstvo, že priemerný spotrebiteľ nedokáže poukázať na nekalú povahu zmluvnej podmienky (spojené prípady C-240 až C-244/98). Vyhodnotenie zmluvnej podmienky ako nečestnej nie je jednoduchá záležitosť. Smernica indikatívnym spôsobom vypočítava, čo všetko sa má pritom zohľadniť (posúdenie zmyslu posudzovanej klauzuly, posúdenie ostatných zmluvných podmienok, ich porovnanie s ostatnými zmluvami, vyhodnotenie všetkých okolností prípadu a ii; čl.4 ods.1 smernice). Z dôvodu existujúceho nebezpečenstva, že priemerne obozretný spotrebiteľ to nedokáže, je práve zo strany súdneho dvora judikovaná nevyhnutnosť ex offa súdnej kontroly. Je síce pravdou, že súdny dvor zvýšil nároky na spotrebiteľov a na ich aktivitu (porov. rozsudok C-34/13 Kušionová), ale vo vzťahu k tomu, aby sa snažili a urobili viac pre to, aby sa vec dostala pred súd. Pokiaľ však už má vec sudca tzv. „na stole“ a preskúmava vec, tak podľa názoru súdu je povinný ex offa reagovať na nečestné konanie veriteľa a nečestné zmluvné podmienky a naplniť tak článok 6 smernice. Ak má byť dôvodom nevykonanie ex offa súdnej kontroly podľa odvolateľa princíp vyššej právnej sily a prednostná záväznosť nariadenia, tak odvolací súd pripomína, že práve z dôvodu princípu vyššej právnej sily má prednosť princíp verejného poriadku. Súdny dvor stanovil jasnú požiadavku na ochranu pred nečestnými klauzulami pri štandardných produktoch obdobne ako vyžadujú vnútroštátne pravidla verejného poriadku teda vždy za každých okolností (porov. C-76/10 POHOTOVOSTĚ/Korčkovská, bod 50,51). Preto ani proces podľa nariadenia nie je vylúčený z pôsobnosti judikátov súdneho dvora a ex offa súdnej kontroly neprijateľnosti zmluvných podmienok. Inak by išlo celkom iste o konštrukciu s cieľom obísť princípy unijného práva a o obohacovanie sa na úkor iného s popieraním vlastných princípov únie. Zmena je osobitne náročná na formalitu a aj v zmenkových právnych veciach je dôležité zaoberať sa ex offa neprijateľnosťou zmluvných podmienok podľa zmluvy, ktorú zmenka zabezpečuje. V ústavnej rovine bolo prízvukované, že prepätý formalizmus sa rovná sofistikovanému odňatiu spravodlivosti (porovnaj nález Ústavného súdu ČR sp. zn. II. ÚS 222/07). Je tiež dôležité poznamenať, že ide o základné konanie pred súdom (nachádza sa právo). Tým súd má predpoklady na to, aby sa veriteľovi nepriznalo plnenie z neprijateľných zmluvných podmienok. Postačí aplikovať princípy práva. Navyše tým, že súd v procese podľa nariadenia neprizná plnenie z neprijateľnej zmluvnej podmienky, nijako neobmedzí účinok, ktorý

sleduje nariadenie. Proces podľa nariadenia je osobitným špecifickým konaním s posilnením zásady koncentrácie a odvolací súd si nemyslí, že by tvorca nariadenia vychádzal z premisy, že pri tomto druhu procesu neplatia závery judikatúry súdneho dvora k čl. 6 smernice. Smernica 2005/29 o nekalých obchodných praktikách výslovne reguluje pôsobenie aj na vzťahy po zániku zmluvy. Podľa článku 3.1 táto smernica sa uplatňuje na nekalé obchodné praktiky podnikateľov voči spotrebiteľom tak, ako sú ustanovené v článku 5, pred, počas a po uskutočnení obchodnej transakcie vo vzťahu k produktu. Účelom tejto smernice je prispieť k riadnemu fungovaniu vnútorného trhu a dosiahnuť vysokú úroveň ochrany spotrebiteľa aproximáciou zákonov, iných právnych predpisov a správnych opatrení členských štátov o nekalých obchodných praktikách poškodzujúcich ekonomické záujmy spotrebiteľov.

3. Žalobca sa k odvolaniu žalovaného vyjadril tak, že navrhol napadnutý rozsudok z dôvodu jeho vecnej správnosti potvrdiť. Je názoru, že súd I. inštancie sa dostatočne vysporiadal s právnou a aj skutkovou stránkou veci a na základe vykonaných dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam. S rozhodnutím súdu, ktoré je tak vecne správne sa v plnej miere stotožňuje.

4. Žalovaný k vyjadreniu žalobcu iba zopakoval svoju argumentáciu z odvolania.

5. Ďalšie podania strán už v odvolacom konaní neboli doručené .

6. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 CSP) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. d/, f/, g/ a h/ CSP), preskúmal napadnutý rozsudok v medziach daných rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), s prihliadnutím ex offio na prípadné vady týkajúce sa procesných podmienok (§ 380 ods. 2 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario), keď miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo oznámené na úradnej tabuli a na webovej stránke súdu minimálne 5 dní pred jeho vyhlásením (§ 219 ods. 3 CSP) a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného je sčasti dôvodné, v dôsledku čoho bolo nevyhnutné napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zmeniť a žalobu v celom rozsahu zamietnuť (§ 388 CSP).

7. Podľa § 388 CSP: Odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zmení, ak nie sú splnené podmienky na jeho potvrdenie, ani na jeho zrušenie.

Podľa § 390 CSP odvolací súd sám rozhodne vo veci, ak a) rozhodnutie súdu prvej inštancie bolo už raz odvolacím súdom zrušené, vec bola vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie a b) odvolací súd koná a rozhoduje o odvolaní proti novému rozhodnutiu súdu prvej inštancie.

Vzhľadom k tomu, že odvolací súd nevstupoval do procesu modifikácie skutkového stavu, na ktorom je napadnuté rozhodnutie založené a ide o prejednanie výlučne právnej otázky (nie otázky skutkovej), nebol daný zákonný dôvod na doplnenie alebo zopakovanie dokazovania podľa § 385 ods. 1 CSP (a teda ani na nariadenie pojednávania odvolacím súdom). Možnosť odvolacieho súdu rozhodnúť o odvolaní bez nariadenia odvolacieho pojednávania prevzal aj CSP. Nariadenie pojednávania nevyžadoval ani dôležitý verejný záujem, ktorého existencia nebola v danom prípade daná. Podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (Valera Assalino v. Portugalsko z 20. apríla 2002) v prípadoch, kde skutkové okolnosti nie sú sporné a právne otázky sa nevyznačujú osobitnou zložitou, neuskutočnenie ústneho pojednávania nespôsobuje ujmu požiadavkám čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ľudských právach (najmä ak pojednávanie na prvom stupni bolo verejné a vyšší súd prejednáva právne otázky).

8. Predmetom prieskumu odvolacieho súdu, vymedzeného odvolacími dôvodmi uplatnenými žalovaným, bolo posúdiť prioritne otázku aktívnej legitímácie žalobcu v spore, ktorá súvisí s námietkou odvolateľa, že veriteľ mu nedoručil oznámenie o vyhlásení okamžitej splatnosti a nepreukázal jeho doručenie, ktoré žalovaný popiera a v nadväznosti na to, či došlo k účinnému postúpeniu predmetnej pohľadávky na aktuálneho žalobcu.

Prioritne bolo potrebné sa zaoberať základnou otázkou aktívnej legitímácie aktuálneho žalobcu v spore. Prvoinštančný súd sa k vecnej aktívnej legitímácii žalobcu v preskúmanom rozsudku nevyslovil, čo ale nemusí znamenať, že sa ňou v konaní nezaoberal. Preskúmanie vecnej legitímácie, či už aktívnej (existencia tvrdeného práva na strane žalobcu), alebo pasívnej (existencia tvrdenej povinnosti na strane žalovaného) je imanentnou súčasťou každého súdneho konania. Súd vecnú legitímáciu skúma vždy

aj bez návrhu a aj v prípade, že ju žiadna zo strán nenamieta (rozsudok NS SR z 29.6.2010 sp. zn. 2Cdo/205/2009).

Stranou v spore sa niekto môže stať bez toho, aby bol účastníkom hmotno-právneho vzťahu, o ktorý v konaní ide; stačí, ak podá žalobu (v takom prípade sa stáva žalobcom) alebo aby bola proti nemu podaná žaloba (v takom prípade sa stáva žalovaným). Či však bude žalobca v spore úspešný, závisí od toho, či je účastníkom hmotno-právneho vzťahu, z ktorého sa vyvodzuje žalobou uplatnený nárok. Pre označenie stavu vyplývajúceho z hmotného práva, kedy je jedna strana subjektom práva a strana na opačnej procesnej strane subjektom povinnosti, ktoré sú predmetom konania, sa v občianskom procesnom práve užíva pojem vecná legitímácia. Z hľadiska posúdenia vecnej legitímácie nie je rozhodujúce, či a na základe čoho sa určitá fyzická alebo právnická osoba len subjektívne cíti byť stranou určitého hmotno-právneho vzťahu, ale vždy iba to, či stranou objektívne je alebo nie je. Nedostatok aktívnej vecnej legitímácie znamená, že ten, kto o sebe tvrdí, že je nositeľom hmotno-právneho oprávnenia (žalobca), nie je nositeľom toho hmotno-právneho oprávnenia, o ktoré v konaní ide; o nedostatok pasívnej vecnej legitímácie ide naopak vtedy, ak ten, o kom žalobca tvrdí, že je nositeľom hmotno-právnej povinnosti (žalovaný), nie je nositeľom hmotno-právnej povinnosti, o ktorú v konaní ide (rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3 Cdo 192/2004).

V danom prípade otázka aktívnej vecnej legitímácie aktuálneho žalobcu v spore, ktorý je už postupníkom danej pohľadávky, je podmienená účinným postúpením predmetného dlhu. Na zodpovedanie tejto otázky bolo potom potrebné tiež poukázať ust. § 17 ZoSÚ (ktoré ustanovenie ale odvolací súd nepovažoval za rozhodujúce v zmysle § 382 CSP, keďže otázka potreby zosplatnenia nebola sporná resp. spochybňovaná). Podľa ust. § 17 ods. 1 ZoSÚ (na ktoré ustanovenie odvolateľ poukazyval v odvolaní) práva vyplývajúce zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere neprechádzajú a veriteľ ich nemôže previesť na tretiu osobu; to neplatí, ak prechádza alebo sa postupuje pohľadávka so všetkými právami s ňou spojenými a a) ide o prechod alebo postúpenie z veriteľa oprávneného poskytovať spotrebiteľský úver podľa tohto zákona alebo osobitného predpisu 18b) na veriteľa podľa § 20 ods. 1 písm. a), banku, zahraničnú banku alebo pobočku zahraničnej banky, a b) prechádza alebo postupuje sa pohľadávka po konečnom termíne splatnosti spotrebiteľského úveru alebo pohľadávka, ktorá sa stala splatnou pred termínom konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru.

I podľa záveru NS SR publikovanom pod R 4/2021 (rozsudok NS SR z 15.12.2020 sp. zn. 5Cdo 36/2020) ust. § 92 ods. 8 zák. č. 483/2001 Z.z. o bankách v znení do 31. decembra 2016 oprávňovalo banku postúpiť tretej osobe len pohľadávku, ktorá bola v čase postúpenia splatná.

Z citovaného ustanovenia § 17 ZoSÚ vyplýva, že podmienkou prevodu práv vyplývajúcich zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere je, aby išlo o pohľadávku po konečnom termíne splatnosti spotrebiteľského úveru, resp. pohľadávku, ktorá sa stala splatnou pred termínom konečnej splatnosti, teda predčasne účinne zosplatnenú. Podmienka zakotvená pod písm. a) citovaného ustanovenia, že musí ísť o prechod alebo postúpenie na veriteľa podľa § 20 ods. 1 písm. a) tohto zákona, teda veriteľa, ktorý je oprávnený ponúkať a poskytovať spotrebiteľské úvery na základe povolenia udeleného NBS bez obmedzenia rozsahu poskytovania spotrebiteľských úverov, bola v danom prípade splnená, keďže Intrum Slovakia s.r.o. disponuje takýmto povolením udeleným NBS od 5.8.2016.

V danom prípade zosplatnenie dlhu uplatnil vtedy aktuálny veriteľ Consumer Finance Holding, a.s. listom adresovaným žalovanému zo dňa 23.9.2017 (č. I. 21 spisu). Predmetná listina obsahuje jednostranný právny úkon veriteľa adresovaný dlžníkovi, ktorým sa mení splatnosť dlhu. Už v žalobe sa uvádza, že toto oznámenie žalobca predkladá bez doručky, žalobca teda v konaní nepreukázal doručenie listiny o zosplatnení žalovanému a žalovaný doručenie takejto listiny poprel.

Ust. § 45 ods. 1 O.z. (na ktoré v odvolaní odvolateľ poukazyval) upravuje režim doručovania hmotnoprávných úkonov. V zmysle uvedeného ustanovenia prejav vôle pôsobí voči neprítomnej osobe od okamihu, keď jej dôjde. V danom prípade sa jedná o takzvanú teóriu dôjdenia, a teda pri hmotnoprávných úkonoch sa nevyžaduje skutočné doručenie a prevzatie písomnosti zachytávajúcej právny úkon. Účinnosť adresovaných jednostranných hmotnoprávných úkonov v režime O.z., resp. celkovo v oblasti súkromného práva predpokladá, že prejav vôle dôjde, resp. je doručený adresátovi, t. j. že sa dostane do sféry jeho dispozície - už týmto okamihom začína právny úkon pôsobiť voči druhej zmluvnej strane. Slovné spojenie „dostane do jeho dispozície sféry“ nemožno vykladať v zmysle procesnoprávných predpisov. Je ním potrebné rozumieť objektívnu možnosť neprítomnej osoby zoznámiť sa s jej adresovaným právnym úkonom. Právna teória i súdna prax takou možnosťou chápe nielen samotné prevzatie písomného hmotnoprávneho úkonu adresátom, ale i také prípady, kedy doručením listu obsahujúceho prejav vôle, do bydliska alebo sídla adresáta či do jeho poštovej schránky, poprípade i vrhodením oznámenia do poštovej schránky o uložení takej zásielky, nadobudol adresát hmotnoprávneho úkonu objektívnu príležitosť zoznámiť sa s obsahom zásielky. Pritom nie je nevyhnutné,

aby sa adresát skutočne zoznámil s obsahom hmotnoprávneho úkonu, postačuje, že mal objektívnu možnosť spoznať jeho obsah (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 28. januára 2011 sp. zn. 5Cdo/129/2010). Teória dôjdenia vychádza z toho, že z hľadiska pôsobenia (perfektnosti) prejavu vôle nie je dôležitá skutočná vedomosť adresáta právneho úkonu, pretože inak by adresát mohol účinkom prejavu vôle druhého účastníka zabrániť nepreberaním písomností. Dôjdením do sféry vplyvu príjemcu sa rozumie napríklad vhoďenie listu do schránky príjemcu alebo dôjdenie mailu na mailovú adresu príjemcu, ak príjemca dal v zmluve najavo, že písomnosti možno posilať aj elektronicky. Rozhodujúce je objektívne hľadisko, t. j. ak sa preukáže, že adresát mal reálnu možnosť oboznámiť sa s prejavom vôle, nastávajú právne účinky jednostranného právneho úkonu obsahujúceho takýto prejav bez ohľadu na to, či sa s ním adresát skutočne oboznámil. Pre čas dôjdenia prejavu vôle ďalej platí, že prejav vôle musí dôjsť adresátovi v čase, v ktorom sa podľa obvyklých okolností mohol s obsahom prejavu vôle oboznámiť; záleží teda na tom, kedy adresát mal a mohol predpokladať prijatie prejavu. Dôjdením prejavu vôle do dispozičnej sféry adresáta sa završuje proces účinného doručenia právneho úkonu a od tohto momentu je právny úkon pre konajúci subjekt záväzný a nemožno ho jednostranne odvolať.

V zmluvnej právnej praxi sa zvyknú v súvislosti s doručovaním právnych úkonov a iných listín v zmluvách používať dojednania upravujúce tzv. fikciu doručenia, podľa ktorej sa zásielka považuje za doručенú bez ohľadu na to, či doručenie (v zmysle faktického prevzatia zásielky) bolo reálne vykonané. V tomto smere možno rozlišovať dve situácie fikcie doručenia, a to: 1/ zásielka sa považuje za doručенú uplynutím vopred určených dní odo dňa jej odoslania, 2/ zásielka sa považuje za doručенú dňom jej vrátenia odosielaúcemu subjektu z dôvodu neprevzatia adresátom. K prvému spôsobu dojednania fikcie doručenia zaujala súdna prax odmietavé stanovisko, podľa ktorého dohodou zmluvných strán nemožno platne dojsť k nevyvrátiteľnej domnienke ani fikcii, že určitá zásielka obsahujúca právny úkon sa považuje za doručенú len na základe jej odoslania bez toho, aby došla do sféry adresáta. Podľa tohto názorového prúdu fikcia doručenia neobstojí ako platne dojednaná pre jej rozpor s ust. § 45 ods. 1 O.z. v spojení s ust. § 39 O.z. Princíp doručovania právnych úkonov ako podmienka ich účinnosti vyplýva nielen z § 45 O.z., ale je jednou z hlavných zásad súkromného práva. Je neprípustné, aby k vzniku, zmene alebo zániku práv a povinností účastníkov právnych vzťahov dochádzalo na základe prejavu vôle konajúceho subjektu bez toho, aby mal adresát minimálne objektívnu možnosť sa s týmto úkonom oboznámiť – ak má byť určitý právny úkon uskutočnený jednou osobou významný pre inú osobu, musí mať táto osoba aspoň príležitosť spoznať jeho obsah (musí dôjsť do jej dispozičnej sféry). Dispozičná sféra adresáta je vymedzená zmluvne dohodnutým doručovacím režimom, t. j. kontaktnými adresami účastníkov alebo určením kontaktnej osoby (spravidla v záhlaví zmluvy) s tým, že doručenie písomnosti je účinné už tým, že sa doručí do dohodnutého miesta alebo určenej osobe. Týmto okamihom sa zásielka dostáva do sféry adresáta, pričom už nie je dôležité, či sa adresát s obsahom zásielky zoznámil alebo nie. Z podstaty doručovania tak pre účastníkov zmluvného vzťahu vyplýva povinnosť zabezpečiť v danom mieste alebo u určenej osoby prijímanie zásielok. Pri zmene dohodnutého režimu doručovania majú zmluvné strany vzájomnú oznamovaciu povinnosť, aby sa zabezpečila účinnosť doručovania právnych úkonov - zmluvnej strane nemožno pričítať v jej neprospech, že doručovala na pôvodne dohodnutú adresu, ak jej táto zmena nebola včas oznámená (z dôvodu právnej istoty v právnych vzťahov možno odporučiť dojsť k notifikačnej povinnosti týkajúcej sa zmien v doručovaní výslovným spôsobom v zmluve). Je neprípustné, aby adresát porušením povinnosti oznámiť novú adresu požíval výhody spočívajúce v zmarení právnych účinkov pre neho nepriaznivých právnych úkonov, a to na úkor konajúcej osoby, ktorá koná v súlade s tým, čo bolo pre doručovanie dohodnuté. Pri druhom spôsobe dojednania fikcie doručenia je irelevantné, či sa adresát v mieste doručovania skutočne zdržiava - dôležité je to ako vymedzil spôsob prijímania zásielok v zmluve. Predpokladá sa, že ak účastník zmluvy uvedie určitú adresu, tak tým vymedzil svoju dispozičnú sféru, kde má zabezpečenú možnosť oboznámiť sa s doručovanou zásielkou. V súlade s ust. § 2 ods. 3 O.z. si totiž účastníci môžu vzájomné práva a povinnosti upraviť dohodou odchylné od zákona, ak to zákon výslovne nezakazuje a ak z povahy ustanovení zákona nevyplýva, že sa od nich nemožno odchyliť. Z povahy ust. § 45 ods. 1 O.z. vyplýva, že ide o kogentné ustanovenie, ktoré neprípúšťa odchylnú dohodu zmluvných strán v podobe fikcie doručenia. Právna konštrukcia doručovania upravená týmto ustanovením totiž zabezpečuje spravodlivé vyvažovanie záujmov zmluvných strán. Adresátovi právneho úkonu poskytuje možnosť oboznámiť sa s obsahom právneho úkonu a taktiež istotu, aby účinky daného právneho úkonu nenastali bez toho, že mu to nebolo umožnené. Subjekt realizujúci právny úkon má na druhej strane istotu, že doručovaný právny úkon sa stane právne perfektným a vyvolá zamýšľané právne následky aj v prípade, že sa adresát vyhýba prevzatíu zásielky, príp. zmarí jej doručenie hoci i z nebanlivosti (napr. zmenou doručovacej adresy bez oznámenia tejto skutočnosti druhej zmluvnej strane). Tu je potrebné poukázať práve na

požiadavku právnej istoty na strane adresáta, aby sa mohol s prejavom vôle oboznámiť, ale zároveň sa chráni aj právna istota odosielateľa v tom zmysle, že ak sa adresát mal možnosť (príležitosť) oboznámiť s prejavom vôle, ale sa tak nestalo, prejav vôle sa považuje za účinný. Pritom nie je podstatné, či sa adresát s obsahom zásielky aj skutočne oboznámil. Je potrebné si však uvedomiť, že v prípade sporu o doručení písomnosti bude dôkazné bremeno o doručení zaťažovať odosielateľa. Je preto vhodné, aby odosielateľ vhodným spôsobom doručenie zásielky adresátovi zdokumentoval, resp. ju vedel relevantne preukázať (rozhodnutie NS SR sp. zn. 5Cdo 36/2010).

V danom prípade zo Zmluvy o poskytovaní služieb, uzavretej medzi Consumer Finance Holding, a.s., Kežmarok a žalovaným dňa 18.5.2016, vyplýva dojednanie o doručovaní v bode 6. s tým, že dokumenty doručené bežnou poštou budú považované za doručené na tretí deň od ich odoslania, ak nie je dôkaz o skoršom doručení. V zmysle vyššie citovaných záverov NS SR je ale vylúčené platné dojednanie dohodou zmluvných strán nevyvrátiteľnej domnienky, či fikcie, že určitá zásielka obsahujúca právny úkon sa považuje za doručenú len na základe odoslania bez toho, aby došla do sféry adresáta. Bolo preto nevyhnutné, aby žalobca, na ktorom v tomto smere ležalo dôkazné bremeno, preukázal, že predmetná zásielka obsahujúca právny úkon zosplatnenia predmetného dlhu sa dostala do dispozičnej sféry adresáta – žalovaného. V tomto smere ale žalobca žiadny dôkaz neprodukoval, naopak sám v žalobe uviedol, že oznámenie o vyhlásení okamžitej splatnosti predkladá bez doručky a žalovaný doručenie tejto listiny výslovne poprel. Vzhľadom na to je nevyhnutné uzavrieť, že v konaní nebolo preukázané doručenie žalovanému listiny „Oznámenie o vyhlásení okamžitej splatnosti úveru“ zo dňa 23.9.2017, resp. dôjdenia listiny do dispozičnej sféry žalovaného. Predmetný jednostranný právny úkon obsahujúci prejav vôle veriteľa je tak neúčinný. Názor súdu prvej inštancie, že zákonná úprava nevyžaduje preukázanie doručenia oznámenia o vyhlásení okamžitej splatnosti, pokiaľ veriteľ preukázateľne splnil zákonné predpoklady vyplývajúce z § 53 ods. 9 v spojení s § 565 O.z. a skutočnosť, že žalobca nepreukázal doručenie oznámenia o mimoriadnom zosplatnení úveru žalovanému nemá vplyv na to kedy prišlo k zosplatneniu úveru, nakoľko oznámenie o zosplatnení úveru má len deklaratórny charakter potvrdzujúci skôr vzniknutý právny stav, odvolací súd s poukazom na uvedenú argumentáciu nepovažuje za správny. Ak bola uzavretá zmluva písomne a keďže žiadosť veriteľa znamená zmenu pôvodne uzavretej zmluvnej otázky splatnosti dlhu, je nutné aby aj žiadosť veriteľa pod sankciou neplatnosti bola písomná (§ 40 ods. 1 a 2 O.z.). Nejedná sa preto o informačný list veriteľa, ktorý by mal len informačný (deklaratórny) charakter, v tomto smere odvolací súd nezdieľa názor prezentovaný žalovaným, ktorý poukazoval na rozhodnutia iného odvolacieho súdu. Strata výhody splátok nenastáva priamo zo zákona, ale až v dôsledku uplatnenia práva veriteľom (porov. Rozhodnutie NS ČR sp. zn. 20Cdo/717/2008). Nebolo tak preukázané naplnenie predpokladov ust. 565 O.z. Prvoinštančný súd teda vec nesprávne právne posúdil.

Z uvedeného je potom nutné vyvodiť, že neboli splnené zákonné podmienky cit. ust. § 17 ods. 1 písm. b/ ZoSÚ, keďže postupovaná pohľadávka v dôsledku neúčinného zosplatnenia ako celok nebola splatná, keď termín konečnej splatnosti úveru podľa zmluvy bol až 20.2.2027. Z povahy daného právneho úkonu (i z § 17 ZoSÚ) pritom vyplýva, že postúpenie splatnej časti dlhu nebolo možné oddeliť od postúpenia nesplatennej a preto bolo neplatnosťou postihnuté postúpenie celého dlhu (§ 41 O.z.). Keďže potom k postúpeniu predmetnej pohľadávky došlo v rozpore so zákonom (§ 17 ods. 1 písm. b/ ZoSÚ) ide o právny úkon vo vzťahu k danej pohľadávke v zmysle § 39 O.z. absolútne neplatný. Nedošlo k zmene veriteľa pohľadávky, v dôsledku toho nie je potom ani daná aktívna legitímácia žalobcu v spore, čo muselo mať za následok zamietnutie žaloby. Keďže potom nebola splnená základná podmienka úspechu v spore, a to existencia aktívnej vecnej legitímácie žalobcu, čo samo o sebe muselo viesť k zamietnutiu žaloby, nebolo potrebným a bolo by nadbytočným a v rozpore so zásadou hospodárnosti zakotvenou v čl. 17 základných princípov CSP, aby sa súd zaoberal naplnením ďalších odvolacích dôvodov uplatnených odvolateľom.

Vzhľadom na vyššie uvedenú argumentáciu potom odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie s použitím ust. § 388 CSP zmenil tak, že žalobu v celom rozsahu ako nedôvodnú zamietol.

9. Podľa § 396 ods. 1 a 2 CSP: (1) Ustanovenia o trovách konania pred súdom prvej inštancie sa použijú aj na odvolacie konanie. (2) Ak odvolací súd zmení rozhodnutie, rozhodne aj o nároku na náhradu trov konania na súde prvej inštancie.

Podľa § 255 ods. 1 a 2 CSP: (1) Súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. (2) Ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

Podľa § 257 CSP výnimočne súd neprizná náhradu trov konania, ak existujú dôvody hodné osobitného zreteľa.

Podľa § 262 ods. 1 CSP o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

Podľa § 262 ods. 2 CSP o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie v lehote do 60 dní po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

Nakoľko odvolací súd zmenil rozsudok súdu prvej inštancie, bolo potrebné znovu rozhodnúť aj o nároku na náhradu trov konania na súde prvej inštancie a tiež o nároku na náhradu trov odvolacích konaní. V novom rozhodnutí o nároku na náhradu trov konania (prvoinštančného i odvolacích konaní) je premietnutý úspech strán v celom konaní.

V konaní bol napokon plne úspešný žalovaný a plne neúspešný žalobca a preto podľa § 255 ods. 1 CSP vzniklo právo na plnú náhradu trov konania úspešnému žalovanému voči neúspešnému žalobcovi. Prípadná existencia dôvodov hodných osobitného zreteľa v zmysle § 257 CSP, odôvodňujúca výnimočné nepriznanie náhrady trov úspešnej strane (či už úplné alebo čiastočné), pritom v konaní nebola tvrdená, ani ju odvolací súd nezistil. Odvolací súd v tomto rozhodnutí, ktorým sa konanie končí (§ 262 ods. 1 CSP), potom žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania (prvostupňového i odvolacích konaní) voči žalobcovi v plnom rozsahu (100%), pričom o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie v lehote do 60 dní po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

10. Tento rozsudok prijal senát odvolacieho súdu hlasovaním pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 CSP)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. (§ 420 CSP)

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne. (§ 421 ods. 1 CSP)

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a/ až n/. (§ 421 ods. 2 CSP)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/. (§ 422 ods. 1 CSP)

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 2 CSP)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 CSP)

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané. (§ 424 CSP)

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77. (§ 425 CSP)

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil. (§ 426 CSP)

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. (§ 427 ods.1 CSP)

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde. (§ 427 ods.2 CSP)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 CSP)

Súd vždy poučí strany o ich práve zvoliť si advokáta a o možnosti obrátiť sa na Centrum právnej pomoci. (§ 160 ods. 2 CSP)

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom. (§ 429 ods.1 CSP)

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. (§ 429 ods.2 CSP)

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 430 CSP)

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. (§ 431 ods. 1 CSP)

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada. (§ 431 ods. 2 CSP)

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. (§ 432 ods. 1 CSP)

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia. (§ 432 ods. 2 CSP)

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom. (§ 433 CSP)

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 434 CSP)

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania. (§ 435 CSP)